

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΩΝ

Η «νέα μεταναστευτική πολιτική» δεν αποτελεί τομή αλλά συνέχεια και όξυνση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής που τέθηκε σε εφαρμογή την άνοιξη του 2016, παράλληλα με τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Σκοπός της σημερινής αλλά και της προηγούμενης κυβέρνησης είναι να αντιμετωπιστεί το ρήγμα στην Ευρώπη-Φρούριο που είχε ανοίξει την άνοιξη/καλοκαίρι του 2015 και να επιστρέψουμε στο προηγούμενο καθεστώς, το οποίο αποτελεί αδιάλειπτη πολιτική του ελληνικού κράτους στις τελευταίες δεκαετίες.

Η τακτική «αιματηρής ενσωμάτωσης» –μέσω της άγριας εκμετάλλευσης και του διάχυτου ρατσισμού– των μετανασ(τριών) από την Αλβανία και άλλες πρώην «κομμουνιστικές» χώρες στη δεκαετία του 1990, έδωσε στις αρχές του 2000 τη θέση της σε μια άλλη τακτική. Καθώς η έναρξη των πολέμων σε Ιράκ και Αφγανιστάν συνέπεσε με τις δομικές αλλαγές στην ελληνική οικονομία (αποβιομηχάνιση και συρρίκνωση αγροτικής παραγωγής) εγκαθιδρύθηκε ένα νέο καθεστώς, το οποίο δεν βασιζόταν αποκλειστικά στην εκμετάλλευση φτηνού εργατικού δυναμικού, αλλά κυρίως στο γεγονός ότι το πέρασμα των ελληνικών συνόρων αποτελούσε αναγκαίο στάδιο για τη μετάβαση στις πλουσιότερες χώρες της ΕΕ. Τα ελληνικά σύνορα έγιναν ένα φίλτρο, το οποίο δεν συμπιέζε μόνον το κόστος της εργατικής δύναμης των μετανασ(τριών) αλλά την ίδια την αξία της ζωής τους. Αυτό το καθεστώς εντάθηκε με την καπιταλιστική επίθεση του 2009 που ονομάστηκε «κρίση».

Η επίσημη δικαιολογία (τότε και τώρα) για την υποτίμηση της ζωής των μετανασ(τριών) είναι η «αποτροπή» - να τους κάνουμε τη ζωή κόλαση, ώστε να μην έρχονται. Αυτή η τακτική, πέραν της επιδείνωσης της ζωής των μετανασ(τριών) λόγω των επίσημων κρατικών πολιτικών, επιπλέον δημιουργεί μια μεγάλη ζώνη μαύρης οικονομίας, η οποία επιδεινώνει περαιτέρω τη ζωή των μετανασ(τριών) καθώς τους εκθέτει και τους εμπλέκει σε κάθε λογής κυκλώματα, και τέλος λειτουργεί ως «φίλτρο» για τη συνέχεια της μετακίνησης: μόνον οι πιο ικανοί φτάνουν στις πλουσιότερες χώρες της ΕΕ, οι οποίες χρειάζονται φτηνά και χωρίς δικαιώματα εργατικά χέρια, λόγω της συνήθους καπιταλιστικής εκμετάλλευσης αλλά και της γήρανσης του πληθυσμού τους. Η παράνομη εργασία των μετανασ(τριών) είναι απαραίτητη στην ΕΕ (και στην Ελλάδα φυσικά) γιατί συμπιέζει το κόστος της «νόμιμης εργασίας» μετανασ(τριών και ντόπιων. Παράλληλα, η υποτίμηση της ζωής των μετανασ(τριών) δημιουργεί μια κοινωνία απαρτχάιντ με διαρκείς παράγοντες ενίσχυσης του κρατικού αυταρχισμού και της λαϊκιστικής ακροδεξιάς.

Απαραίτητα εργαλεία για την εφαρμογή της πολιτικής που περιγράψαμε ήταν και είναι η **παρανομοποίηση**, η **γκετοποίηση**, ο **αποκλεισμός** και ο **θάνατος**.

Το 2015, το πέρασμα των συνόρων της ΕΕ από εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, τους οποίους η «πολιτισμένη Ευρώπη» δεν μπορούσε να σταματήσει με ωμή βία (όχι εντός ευρωπαϊκού εδάφους δηλαδή) προκάλεσε μια ρήξη στο καθεστώς που μέχρι τότε επέβαλε η αντιμεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους. Αφού πρώτα αναδείχτηκε ένα «ανθρωπιστικό» προσώπιο και μονιμοποιήθηκε η βιομηχανία των ΜΚΟ (ως τρόπος «ήπιου ελέγχου» των μετανασ(τριών και άντλησης κονδυλίων από την ΕΕ), η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δρομολόγησε την «επιστροφή στην κανονικότητα» που τώρα υλοποιεί με οξυμένο τρόπο (για λόγους και ενός δημόσιου προφίλ «νόμου και τάξης») η νέα κυβέρνηση.

Παρανομοποίηση

Εμπόδια στη διαδικασία ασύλου

Η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας του 2016 σε ό,τι αφορά την ελληνική πλευρά προέβλεπε την εφαρμογή διαδικασιών fast-track στην εξέταση ασύλου στα νησιά του Αιγαίου. Στην πράξη, αυτό που συρρικνώθηκε ήταν το περιθώριο αντιδράσεων των αιτούντων άσυλο. Έτσι, ενώ στην ενδοχώρα η προσφυγή στην απόφαση της επιτροπής ασύλου μπορούσε και μπορεί να γίνει σε 30 ημέρες, στα νησιά του Αιγαίου αυτό το χρονικό διάστημα έχει περιοριστεί στις 5 ημέρες. Επιπλέον, στα νησιά δε λαμβάνεται το αίτημα ασύλου στην “ουσία” του, αλλά η κατηγοριοποίηση/τσουβάλιασμα γίνεται πολλές φορές βάσει της εθνικότητας των ατόμων, χωρίζοντας τον πληθυσμό βάσει του “προσφυγικού τους προφίλ” σε ανθρώπους με πιθανά δικαιώματα που θα καταπατηθούν και σε ανθρώπους χωρίς δικαιώματα και προς απέλαση. Παράλληλα, οι “τυχεροί” που δε θα κρατούνται στα hot spot των νησιών, θα νιώσουν στο πετσί τους τον περίφημο γεωγραφικό περιορισμό που τους καθιστά κρατούμενους σε ένα μεγαλύτερο κελί, που είναι το ίδιο το νησί.

Η εξέταση των αιτήσεων ακολουθεί μια αργή διαδικασία, στη διάρκεια της οποίας οι αιτούντες είναι εγκλωβισμένοι στα νησιά και στοιβαγμένοι/ες στα άθλια «Hot-Spot». Αυτή είναι πρακτικά η εφαρμογή της συμφωνίας: όσες και όσοι περνάνε από τα νησιά του Αιγαίου να υφίστανται συνθήκες κόλασης, ώστε να σταματήσουν να ακολουθούν αυτή τη διαδρομή. Η αρχική συμφωνία για το «fast-track» άσυλο προβλεπόταν να έχει ισχύ 6 μηνών, αλλά στη συνέχεια η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ πραγματοποίησε διαδοχικές ανανεώσεις της ισχύος της, φροντίζοντας παράλληλα να αδειάζει σταδιακά τη Μόρια και τα υπόλοιπα «Hot-Spot», ώστε η κατάσταση να μην φτάνει σε σημείο έκρηξης. Όσοι και όσες είχαν υποστεί για αρκετό και-

ρό το μαρτύριο των «Hot-Spot» μεταφέρονταν ανά ομάδες στην ενδοχώρα, ώστε οι νεοαφικθέντες να πάρουν τη θέση τους στα κολαστήρια των νησιών.

Η νέα κυβέρνηση εγκατέλειψε την τακτική του τμηματικού «αδειάσματος» των «Hot-Spot», με αποτέλεσμα να φτάσουμε στη ραγδαία επιδείνωση των ήδη άθλιων συνθηκών. Σε αυτό συνέλεξε και μια σχετική αύξηση του αριθμού των αφιξε-ων, εξαιτίας διαφόρων παραγόντων, όπως η εσωτερική κατάσταση στην Τουρκία με την στοχοποίηση των εκεί μετανασ-στ(ρι)ών, η εξέλιξη του πολέμου στη Συρία και οι πολλές και θανατηφόρες δυσκολίες που υπάρχουν αυτό το διάστημα στο πέρασμα από τη Λιβύη προς την Ιταλία.

Η αντίδραση της νέας κυβέρνησης θεωρητικά αποσκοπεί στην επιτάχυνση των διαδικασιών επιστροφής στην Τουρκία, όπως υποτίθεται αρχικά προέβλεπε η συμφωνία. Ωστόσο, από τις 67.000 αιτήσεις ασύλων που υποβλήθηκαν το 2018, λιγότε-ρες από τις μισές (31.000) έγιναν στα νησιά. Επιπλέον, η εφαρ-μογή των «fast-track» επιστροφών προϋποθέτει τη συμφω-νία των τουρκικών αρχών. Έτσι, αυτό που είναι βέβαιο είναι πως αυτή τη στιγμή εισάγονται μια σειρά από εμπόδια στη δια-δικασία ασύλου τα οποία θα οδηγήσουν στην παρανομοποίη-ση μεγάλου αριθμού ανθρώπων. Μέχρι τώρα, για την προσφυ-γή ενάντια στην πρώτη απόρριψη της αίτησης ασύλου χρεια-ζόταν μια απλή φωτοτυπημένη φόρμα που παρεχόταν από τις σχετικές υπηρεσίες. Τώρα θα χρειάζεται προσφυγή από δικη-γόρο, γεγονός που θα μετατρέψει την προσφυγή σε διαδικα-σία δαπανηρή είτε και εντελώς ανέφικτη για όσες και όσους δεν έχουν πρόσβαση σε δικηγόρο. Η κρατική υπηρεσία νομι-κής υποστήριξης διαθέτει 31 δικηγόρους οι οποίοι προορίζο-νται να «διευκολύνουν» δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους. Ακόμα και αν προστεθούν σε αυτούς οι 176 δικηγόροι που συνεργά-ζονται με ΜΚΟ (οι 50 στα νησιά του Αιγαίου, στοιχεία Ιανουαρί-ου 2019), συνεχίζουν να είναι σταγόνα στον ωκεανό.

Επιπλέον, η σύνθεση της τριμελούς δευτεροβάθμιας επι-τροπής αλλάζει και αντί για δύο δικαστικούς και έναν εκπρό-σωπο της ύπατης αρμοστείας του ΟΗΕ, τώρα θα αποτελείται από τρεις δικαστικούς. Θα μπορούσε να ειπωθεί ότι αυτή η αλλαγή φαίνεται αχρείαστη, αφού και με το προηγούμενο κα-θεστώς οι δικαστικοί μπορούσαν να αποφασίσουν κατά πλει-οψηφία. Το θέμα είναι ότι οι δικαστικοί έχουν ελάχιστη πλη-ροφόρηση για τις συνθήκες στις χώρες προέλευσης, οι οποί-ες θα μπορούσαν να θεμελιώσουν το δικαίωμα ασύλου και σε αυτό χρειαζόταν ο εκπρόσωπος της ύπατης αρμοστείας. Τώ-ρα, αυτόν τον ρόλο «πληροφοριοδότη» θα έχουν οι γενικές κατευθύνσεις των μπάτσων.

Ήδη η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ είχε αποφανθεί ότι το δικαίω-μα έφεσης στην απόφαση της δευτεροβάθμιας επιτροπής δεν συνιστά λόγο μη σύλληψης ή μη απέλασης, δηλαδή μπορεί να απελαθείς π.χ. στο Πακιστάν και μετά το δικαστήριο να απο-δεχτεί την προσφυγή σου κατά της απόφασης της δευτερο-βάθμιας επιτροπής! Το λεγόμενο «μεταγενέστερο αίτημα», δηλαδή το εκ νέου αίτημα ασύλου με προσθήκη νεότερων στοιχείων εξακολουθεί να ισχύει, αλλά είναι μια διαδικασία με λίγες πιθανότητες επιτυχίας (και μπορεί να γίνει μόνο μια φορά, όπως αποφασίστηκε από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ενώ

προηγούμενος θα μπορούσε να γίνει όσες φορές ο/η ενδια-φερόμενος/η μπορούσε να προσκομίσει νέα στοιχεία).

Επιπλέον, θα υπάρξει περιορισμός της έννοιας του «ευά-λωτου προσώπου», με αποκλεισμό της ύπαρξης μετατραυ-ματικού στρες ως χαρακτηριστικού ευαλωτότητας.

Εμπόδια στην απόκτηση ιθαγένειας

Χωρίς να ακυρώνεται το νομοσχέδιο για την ιθαγένεια, αυξά-νονται τα γραφειοκρατικά εμπόδια με σκοπό την αποθάρρυν-ση όσων θα ήθελαν να κάνουν αίτηση για ιθαγένεια. Από την άλλη, οι εξετάσεις «ένταξης», «γνώσης της ελληνικής γλώσ-σας και της ελληνικής ιστορίας» που συνοδεύουν την αίτη-ση πολιτογράφησης γίνονται όλο και δυσκολότερες, σε βαθ-μό που δεν χωρά αμφιβολία ότι ένα σημαντικό ποσοστό των ελλήνων πολιτών θα αδυνατούσαν να τις περάσουν με επι-τυχία. Έτσι κι αλλιώς, η διαδικασία απόκτησης ιθαγένειας εί-ναι ήδη ένας γραφειοκρατικός λαβύρινθος που διαρκεί πέντε χρόνια. Ακόμα και για την έκδοση άδειας διαμονής μακράς δι-άρκειας χρειάζονται πιστοποιητικά γλωσσομάθειας και γνώ-σης ελληνικής ιστορίας και πολιτισμού, καθώς και ετήσιο ει-σόδημα 8.500 ευρώ μεικτά. Οι «ενταγμένοι/ες» μετανάστ(ρι) ες από την Αλβανία και από πρώην «κομμουνιστικές» χώρες πρέπει να απειλούνται διαρκώς με επιστροφή στο καθεστώς παρανομίας.

Εξαγγελία νέων κέντρων κράτησης

Χωρίς να είναι βέβαιο ότι θα βρεθούν από την Ε.Ε. τα απαραί-τητα κονδύλια, η ανακοίνωση νέων κέντρων κράτησης δίνει ένα μήνυμα έντασης της κατασταλτικής πολιτικής ενάντια στις μετανάστριες και τους μετανάστες.

Όλες οι παραπάνω αλλαγές δικαιολογούνται στο πλαίσιο της επιτάχυνσης των «επιστροφών» στην Τουρκία. Με δεδομένο ότι η Τουρκία έχει αναστείλει στην πράξη τη συμφωνία μετα-ξύ Ελλάδας-Τουρκίας για «επιστροφή» μέσω των χερσαίων συνόρων του Έβρου (γεγονός που έχει προκαλέσει αύξηση των παράνομων επαναπροωθήσεων - «push backs») και η εφαρμογή της συμφωνίας της με την Ε.Ε. για τα νησιά του Αι-γαίου αποτελεί διαρκώς διαπραγματευτικό χαρτί, είναι βέβαιο ότι θα οδηγηθούμε σε αύξηση των παρανομοποιημένων αν-θρώπων εντός των ελληνικών συνόρων, με ό,τι αυτό συνε-πάγεται για τα κάθε λογής κυκλώματα διακίνησης, εκμετάλ-λευσης και αστυνομικής/ρατσιστικής βίας.

Γκετοποίηση

Πογκρόμ των μπάτσων στα κέντρα των πόλεων - στοίβαγμα των μεταναστ(ρι)ών σε απόμερα camp (και σε κρατητήρια)

Βλέπουμε από τη μια τις πολυδιαφημισμένες στα media εκ-κενώσεις των μεταναστευτικών καταλήψεων και από την άλ-λη τα σχεδόν καθημερινά αστυνομικά πογκρόμ στα κέντρα των πόλεων. Όλες αυτές οι επιχειρήσεις γίνονται με με χρήση ακραίου εξοπλισμού (αλεξίσφαιρα γιλέκα και αυτόματα, μά-

σες και γάντια για να ακουμπάνε οι μπάτσοι τα μιάσματα). Πέρα από το μήνυμα για «νόμο και τάξη», υπάρχει και το σαφές μήνυμα του κυριάρχου λόγου στην Ελλάδα: «αυτοί οι άνθρωποι δεν χωράνε στις πόλεις μας».

Ειδικά για τη Θεσσαλονίκη γνωρίζουμε ότι μεγάλος αριθμός όσων «προσάγονται» κατά τις αστυνομικές επιχειρήσεις μεταφέρονται σε camp (π.χ. στα Διαβατά) όπου όμως δεν «εντάσσονται» (δεν έχουν δηλαδή πρόσβαση στα ελάχιστα που παρέχονται στους «αναγνωρισμένους» κατοίκους), αλλά στοιβάζονται απλώς, με εντολή τα βγάλουν πέρα όπως μπορούν και να περιμένουν εκεί, για να πάρουν σειρά για υποβολή αιτημάτων άσυλου, αλλιώς τους περιμένει το Μεταγωγών ή κάποιο κέντρο κράτησης.

Ο κανόνας είναι ο αποκλεισμός από την πρόσβαση στην πόλη και η γκετοποίηση σε απάνθρωπες και απομακρυσμένες «ανοιχτές δομές», ή, στην καλύτερη περίπτωση, σε αχρησιμοποίητα ξενοδοχεία για την εκτός τουριστικής σαιζόν περίοδο, σε περιοχές και πάλι εκτός του αστικού ιστού.

Η εγκατάσταση των θεωρούμενων ως πιο ευάλωτων σε διαμερίσματα γίνεται πάντα μέσω της εξάρτησης από τις ΜΚΟ (οι οποίες έτσι ασκούν πατεernalιστικό έλεγχο και συγχρόνως διευρύνουν τον «κύκλο εργασιών» τους) και έχει βραχύχρονο χαρακτήρα. Ποιος ιδιοκτήτης θα δεχτεί να νοικιάσει το διαμέρισμά του σε μετανάστες/τριες με συμβόλαιο μόλις έξι μηνών, όπως προβλέπει το νέο πρόγραμμα «Ήλιος» που εξαγγέλθηκε, αν δεν είναι σε τελείως άθλια κατάσταση και ακατάλληλο, π.χ., για Airbnb;

Αποκλεισμός

Νομικά εμπόδια στην πρόσβαση των μεταναστ(ρι)ών στη δημόσια υγεία (μη χορήγηση ΑΜΚΑ), πρακτικά εμπόδια στην πρόσβαση στη δημόσια εκπαίδευση

Η πρόσβαση στη δημόσια υγεία όλων όσων διαβιούν στην Ελλάδα προβλέπεται από το ελληνικό σύνταγμα. Χωρίς όμως κάποια κυβερνητική εντολή, η εφαρμογή αυτής της πρόβλεψης εξαρτιόταν από τη βούληση των κατά τόπο αρμοδίων. Έτσι, όταν το 2016 άρχισαν κινητοποιήσεις που πίεζαν τα ΚΕΠ να χορηγούν ΑΜΚΑ διαμορφώθηκε μια κατάσταση που σταδιακά πήρε «ημιεπίσημο» χαρακτήρα, μέχρι το σημείο, λίγο πριν τις εκλογές του 2019, να εκδοθεί κυβερνητική απόφαση που διευκόλυνε τη χορήγηση ΑΜΚΑ σε αιτούντες άσυλο και αναγνωρισμένους πρόσφυγες. Κάτι ανάλογο είχε συμβεί και με την πρόσβαση στην εκπαίδευση, που επίσης αποτελεί δικαίωμα που προστατεύεται από το σύνταγμα: με πρωτοβουλία αγωνιστριών και αγωνιστών εκπαιδευτικών παιδιά από τα camp άρχισαν να πηγαίνουν στα δημόσια σχολεία πολύ πριν η προηγούμενη κυβέρνηση αποφασίσει να παρέμβει.

Η απόφαση για τον ΑΜΚΑ ακυρώθηκε με την ανάληψη των καθηκόντων της νέας κυβέρνησης, η οποία πριν λί-

γες μέρες διευκρίνισε ότι ΑΜΚΑ δικαιούνται μόνο όσες και όσοι έχουν πάρει άσυλο ή όσες και όσοι βρίσκονται μεν υπό καθεστώς αναστολής απέλασης αλλά έχουν νόμιμη πρόσληψη. Παραμένει ακόμη αδιευκρίνιστο εδώ και πάνω από τρεις μήνες το τι ισχύει για τους αιτούντες άσυλο, είτε πρόκειται για ενήλικες είτε πρόκειται για παιδιά. Το νομικό αυτό “κενό” παραμένει για όσες και όσους είναι στοιβαγμένοι στα camp και στα Hot-Spot περιμένοντας απάντηση στο αίτημά τους για άσυλο, για όσες και όσους το αίτημά τους για άσυλο έχει απορριφθεί αλλά η απέλασή τους έχει ανασταλεί και δεν έχουν κάποια νόμιμη πρόσληψη (είτε δουλεύουν μαύρα, είτε προσπαθούν να επιβιώσουν στο απόλυτο περιθώριο), για τα παιδιά που γεννιούνται στην Ελλάδα από γονείς στους οποίους δεν έχει δοθεί άσυλο και άδεια διαμονής. Η πρόσβαση λοιπόν στην υγεία, εκτός από τα επείγοντα περιστατικά, έχει αποκλειστεί για τη συντριπτική πλειονότητα.

Σε ό,τι αφορά στην πρόσβαση στην εκπαίδευση, αυτή δεν έχει αποκλειστεί νομικά, αλλά μέσω καθυστερήσεων στον ορισμό εκπαιδευτικών και της μη ναύλωσης λεωφορειών για να μεταφέρονται τα παιδιά από τα camp στα σχολεία. Επιπλέον, όταν ένα παιδί δεν έχει ΑΜΚΑ δεν μπορεί να κάνει και τα απαραίτητα εμβόλια που απαιτούνται για την εγγραφή του στο σχολείο, με αποτέλεσμα να υπάρχει η δυνατότητα να αποκλειστεί από το εκπαιδευτικό σύστημα και να εκκινούν οι αρρωστημένες αφηγήσεις ρατσιστών γονέων περί των ασθενειών των παιδιών των μεταναστών (αφηγήσεις που διαστρέφουν την πραγματικότητα και σε ένα επιπλέον σημείο: τα παιδιά –είτε ντόπιων είτε μεταναστ(ρι)ών– πρέπει να εμβολιάζονται για να προστατευτούν **τα ίδια**, όχι για να «προστατευτούν τα υπόλοιπα», δυστυχώς δεν έχει βρεθεί εμβόλιο προστασίας από τη βλακεία και τον ρατσισμό). Προφανώς και σε αυτό υπάρχουν εξαιρέσεις αλληλεγγύης, όπως οι γιατροί του νοσοκομείου της Καβάλας που πήραν την πρωτοβουλία για εμβολιασμό των παιδιών χωρίς ΑΜΚΑ.

Θάνατος

Οι πνιγμοί στο Αιγαίο συνεχίζονται ακατάπαυστα, με τελευταίο τραγικό παράδειγμα τους 7 νεκρούς (δύο γυναίκες και πέντε παιδιά) σε ναυάγιο στις Οινούσες (στις 27 Σεπτέμβρη) λέμβου που μετέφερε τούρκους αντικαθεστωτικούς, νεκροί από πνιγμούς στον Έβρο, από παρασύρσεις τραίνων ή από το κρύο, θάνατοι στους αυτοκινητόδρομους σε αστυνομικές καταδίωξεις, έξι νεκροί στις 26 Αυγούστου, νέο τροχαίο με θύματα στις 12 Σεπτέμβρη, τροχαίο με θύμα κάτοικο κατά τη διάρκεια αστυνομικής καταδίωξης μέσα στον Άγιο Βασίλειο στις 29 Σεπτέμβρη, τρεις νεκροί και δώδεκα τραυματίες στις 9 Οκτώβρη σε τροχαίο λίγο έξω από τη Θεσσαλονίκη...

Θάνατοι στα camp: η πρόσφατη πυρκαγιά στη Μόρια, νεκροί από έλλειψη περίθαλψης, από το κρύο, από συμπλοκές, αυτοκτονίες, ατυχήματα...

Πρώτη ανοιχτή συνέλευση της καμπάνιας: Τετάρτη 16 Οκτώβρη, 20:00, στη φάμπρικα Υφανέτ